

12. Dny zrady

„Šéfe, na schůzku s číňanama s váma rozhodně pojedu,“ postavil si hlavu Pong.

„Okej, okej, pojedeš,“ uzavřel raději Blázen debatu.

„Dobře, Kokote, zkus nás nějak neviditelně dostat přes tu hradbu lodí,“ rozkázal Kapitán, po krátkém přemýšlení.

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a spustil motory.

Neviditelná Kapka zamířila k Titanu a neviditelně kličkovala před císařskými senzory a skenery, které neustále projížděly blízké okolí měsíce. Počítačová simulace infograficky přes čelní výhled zobrazovala jednotlivé proudy skenovací energie, kterým se Kokot velmi šikovně vyhýbal. Malý zádrhel nastal v úzkém hrdle mezi jednotlivými nepřátelskými loděmi, kdy musel opravdu pečlivě spočítat trajektorii letu, aby se trefil přesně do frekvence kmitání silového pole a protáhl loď jako velblouda uchem jehly. Bylo to fakt dramatický, ale provedl bezpečně Kapku až na letiště základny Saturn VI, kde je již očekávali zástupci čínské vlády.

„Jmenuji se Chen a odvedu vás za svými šéfy,“ představil se jeden z nich.

„Já jsem Kapitán Blázen, tohle je Pong a Kokot a doufám, že jsme očekáváni,“ odpověděl Blázen.

„My vás dobře známe a očekávání jste netrpělivě,“ odpověděl Chen, otočil se a pomalým krokem vyrazil k odbavovacím halám.

Luxusní vládní vozidlo čekající před letištěm je odvezlo přímo k čínské centrále a cestu si naši hrdinové zkrátily popíjením lahváčů, protože Kokot neopomněl vzít zavazadlo.

Zastavili a chvíli čekali, než hlídka zkontrolovala vozy a jejich osazenstvo. Poté byli vpuštěni do areálu zastupitelství a vůz je dovezl k hlavní budově, která dodaleka zářila typickým čínským stylem v neuvěřitelně luxusní verzi ze zlata a drahých kamenů.

Venku čekal nazdobený komoří a dveře vozům otevřeli cvičení šimpanzi v kostýmech nosičů kufrů.

„Soudruh tajemník Jang vás očekává, pojdte za mnou,“ řekl komoří a počkal, až Blázen s Pongem a Kokotem vylezli ven.

Po červeném koberci prošli k vstupním dveřím, hlídající vojáci zasalutovali a Blázen odhodil na zem dokouřený brko.

Vstoupili do velké zdobené haly v rudé barvě s vyvěšenými fotografiemi Mao Ce-tunga a dalších soběpodobných papalášů.

„Samý velký zvířata, jeden masovej vrah vedle druhého,“ špitl Pong a nastražené uši nehybně stojících vojáků zaregistrovaly smrtelně nebezpečná slova.

„Drž hubu, ty vole, já sem věděl proč tě tady nechci. Kurva ovládni se, já vím že nemáš rád bolševiky, já taky, ale tady kurva ne,“ odpověděl mu celkem důrazně Blázen, až nikdo nemohl dělat, že nic neslyšel. Mnohé oči vyděšeně pohlédly a komoří zastavil.

„Soudruhu Blázne ...“

„Neříkejte mi kurva soudruhu,“ zamručel Blázen.

„Promiňte, veliteli Blázne ...“

„Kapitáne, prosím, Kapitáne,“ zamručel podruhý Blázen a zapálil brko.

„To snad přežijem, Kapitáne Blázne, zdržte se prosím aspoň politiky, když už se nehodláte zdržet kouření tohoto sajrajtu,“ řekl komoří.

„Férová dohoda,“ odpověděl Blázen a vyfoukl oblak dýmu.

„Můj vůdce, lahváče?“ nabídl Kokot jedno otevřený orosený pivo.

„Dík, ty vole,“ poděkoval Kapitán a spláchl nasranost z úst.

Komoří otevřel velké těžké ručně vyřezávané dřevěné dveře s různými historickými výjevy z dějin Číny. Rozhrnul mohutný rudý závěs a ocitli se v neuvěřitelně velké místnosti. Byla vybavená ve stylu starých císařských paláců a na zlatém trůně v trůnili místní čínský vládce - soudruh tajemník.

„Pojďte blíže,“ promluvil z reproduktoru zesílený hlas, který se posléze nesl několikerou ozvěnou pod kopulí paláce. Blázen s Pongem a Kokotem poslechli a doprovázeni komořími došli až k trůnu,

kde byli posazeni za zlacený stůl do zlacených židlí. Stůl byl plný jídla, pití, zlatých příborů, táců, pohárů a nezapomnělo se ani na zlacený, démanty posázený, popelník.

„Teda, pane tajemníku, to je luxus. Co na to říkají v Číně?“ pochválil stolní set Blázen.

„Jedině ‚soudruhu tajemníku‘ a v Číně neříkají nic, protože tohle jsou jen droby,“ odpověděl tajemník a natáhl solidní lajnu perníku.

„A ty vole,“ ušklíbl se Pong.

„Beru jenom vaše zboží, šmejdi zasraný. Vaše štěstí taky je, že máte na Zemi už dluhy vyrovnány a co se děje tady, to se děje tady,“ řekl tajemník hrubým hlasem.

„A ty vole,“ podíval se Blázen po Pongovi a Kokotovi.

„Přejdeme k věci. Prý chcete uzavřít dohodu,“ uklidnil stav soudruh tajemník a velmi vážně shlédl k hostům.

„To bysme rádi,“ řekl Blázen a típl brko.

„Co byste chtěli?“ zeptal se tajemník.

„Spojit se proti okupantům a společně je vyvraždit. Sami to nejspíš nedáme bez ztrát na životech civilistů,“ pověděl Kapitán.

„Na civilisty sere pes, Muskové vám nemůžou pomoci? Máte prej dobrý vazby.“

„Soudruhu tajemníku, je tyhle malichernosti nezajímají.“

„Kapitáne Blázne,“ zamyslel se tajemník, „co bysme z toho měli my? Nebo respektive já?“

„Sou bohatý, kurevsky bohatý a vy byste byl fakt kurevsky bohatej, že byste si mohl postavit vlastní planetu, kde byste chtěl,“ pověděl Blázen.

„Lákavá nabídka, nechám si ji projít trubkou,“ zasmál se soudruh tajemník a nahá otrokyně přišla s připravenou buchnou a škrtidlem.

„Hérák, běžte se pár hodin pobavit s děvkama, pak vám řeknu svoje rozhodnutí,“ řekl tajemník a nechal si poslat do žíly několikahodinovou slast v čínském ráji.

„Šéfe, ty vole kedra zasraná, tý bych nevěřil ani hovno,“ zamručel Pong Bláznovi do ucha, když je komoří odváděl do jedné z vedlejších místností, kterou dostali sami pro sebe.

„Ach jo, tohle bude marný, ale asi to divadlo dohrajeme do smutnýho konce,“ posadil se Blázen do pohodlného koženého křesla a pozoroval Kokota, který vykazoval drobné změny v obvyklém chování a vypadal, jakoby něco hledal.

„*Můj vůdce, Pongu, toto je teleprint po interním okruhu našich překladačů, mimochodem mé osobní vylepšení, dělejte, že se nic neděje a hlavně vůbec nic neříkejte, protože jsme obklopeni větším množstvím sledovacích zařízení. Jednoduše řečeno, je to tu prošpikovaný štěnicemi skrz na skrz,*“ skrolovala Bláznovi a Pongovi ve spodní části zorného pole textová zpráva.

„Já se vůbec ničemu nedivím, Kokote, podej mi lahváče,“ řekl suše Blázen a zapálil čerstvě ubalené brko.

Pár hodin počkali, než vyjetý soudruh tajemník ukončil výlet kamsi do hlubin morfinového štěstí. Přišel je vyzvednout opět starý známý komorník, který vypadal velmi sjetě.

„Perník, jak jinak myslíte, že vydržím ty několikadenní směny po boku soudruha tajemníka. Pojd'te za mnou,“ byl výjimečně výřečný.

Pong odstrčil několik šikmookých společnic, Kokot vypil poslední kapky extrapanenského ropného destilátu z moravských naftových dolů. (*geografická poznámka.: Morava je malý ostrov s hlavním městem Praha v Středoevropském šelfovém moři.*)

Byli opět předvedeni před soudruha tajemníka, který byl ještě omámený, ale už se mu částečně vracely smysly, protože drtil perníkovou hroudu. Mocně natáhl, nechal jednu z otrokyň, aby mu vykourila a pak pohrdavě shlédl dolů z trůnu.

Žádný stůl ani pohoštění nečekalo, všude vládlo pološero protkané mihotáním svící a hrála velmi tichá čínská lidová taneční hudba.

„Soudruhu Blázne,“ kroutil tajemník hubou, „venku na vás čeká generál Dong a dořeší s váma zbytek.“

„Soudruhu tajemníku, dohodu máme?“ zeptal se Blázen a díval se podezřívavě vzhůru.
„Něco máme,“ odpověděl tak nějak napůl huby soudruh tajemník, „a teď už běžte, chci v klidu dojet.“
Blázen s Pongem a Kokotem se rychle otočili, ani nečekali na komorníka a zmizeli, jak nejrychleji mohli.

Venku u vozidla stál muž ve vyparáděné generálské uniformě.
„Soudruh generál Dong, že?“ zeptal se Kapitán.
„Ano, nasedněte prosím, odvezu vás zpět na letiště a cestou probereme plán,“ řekl generál.

„Šéfe, chápu jako dobře, že mi bude velet nějaký zasranej soudruh?“ rozčílil se Pong, když generál vysvětlil čínskou představu válečné spolupráce.

„Pongu, ne tak hlasitě před ním soudruhem, budeš ho muset jako poslechnout. Rozumíš ,jako‘,“ mrknul Blázen výrazně po napruzeným ochránci.

„Šéfe, tak já ho jako teda poslechnu,“ odpověděl Pong a ani nemrkl.

„Můj vůdce, část, ve které zaútočíme proti armádě Zakázaného císaře, je trochu nebezpečná. Přijde mi, že posloužíme jako potrava pro děla,“ promluvil Kokot, protože věděl, co Ponga naštvalo.

„Kokote, já vím, že to tak může vypadat, ale dohoda je jako jasná, podřídíme se,“ řekl Blázen a podíval po generálovi.

„Soudruhu Dongu, spolupracuju jako s úplnějma debilama,“ vyfoukl Kapitán mocný oblak dýmu a klimatizace vozu jela na plný koule.

Generál zmlkl a mlčel až na letiště, kde se jen krátce rozloučil a rychle odjel.

„Držte huby, dokud nebudem v lodi, jasný?“ řekl důrazně Blázen a rychle kráčel k zaparkované Kapce. Vládla taková divná atmosféra, všichni byli napjatí a Pong měl pocit, že je všichni pozorují.

„Šéfe, ti zmrdi s náma vyjebají,“ rychle vyhrkl Pong, když se nákladní vrata začaly zavírat.

„Pongu, mám pocit, že už s náma dávno vyjebali a všechno, co máme za sebou, bylo jen zkurvený divadlo,“ řekl Blázen a motal brko.

„Šéfe, to říkám pořád, že čínskej kedrák se nedá věřit. Však s nima taky budeme spolupracovat jenom ,jako‘? Jestli sem to dobře pochopil,“ řekl Pong.

„Jo, pochopils to dobře,“ potvrdil jeho domněnku Blázen a zapálil joint.

Řídící můstek Kapky byl narvaný k prasknutí. Celá posádka vyčkávala příchodu velitele Kapitána Blázna, který musel jít před bitvou ještě srát.

„Vidím, že jsem netrpělivě očekáván,“ konstatoval, když vstoupil. Obsadil své křeslo, přitáhl popelník a displej s výstupy senzorů.

„Pongu, Kokote, ste připraveni?“

„Můj vůdce, vždy!“

„Šéfe, vyjebem jim anály!“

Kokot zapnul silové pole a aktivoval záložní zdroj od Musků.

„Můj vůdce, pro strýčka příhodu, kdyby byla potřeba energie navíc,“ řekl Kokot, když viděl Bláznův překvapený výraz.

„Jistě, jistě,“ zamumlal Kapitán a raději pořádně potáhl.

Kapka se přesouvala k domluvenému místu, odkud měla zákeřně zahájit palbu a stáhnout na sebe pozornost armády Zakázaného císaře.

Na určené pozici provokativně zastavila čelem k císařským lodím a vyčkávala. Po několika vypitých lahváčích kdosi netrpělivě promluvil.

„Tak co kurva bude?“

„Já nevím,“ řekl Blázen a zkusil spojení.

„Dongu, Dongu, slyšíš mě? Na co čekáme, soudruhu?“

Chvíli bylo ticho, ale zrnění obrazovky zmizelo a objevil se čínský generál.

„Soudruhu Blázne, něco se děje?“

„Hele, Dongu? Furt čekáme na rozkaz k palbě. Něco se posralo?“ řekl Blázen.

„Malé komplikace, moment, ověřím situaci,“ odpověděl generál a zmizel nakrátko z obrazu. Blázen se rozhlédl po posádce a nepřestával kouřit joint.

Zakrátko byl soudruh Dong opět v záběru a na tváři měl bohorovný výraz.

„Již by mělo být vše v pořádku, trošku se nám zadržela armádní byrokracie a rozkazy byly právě vydány. Zanedlouho je obdržíte. Dong konec.“

Generál zmizel z obrazu a do ochranného pole Kapky narazilo první atomové torpédo.

„Šéfe, obávám se, že rozkazy právě dorazily,“ zasmál se Pong a vypustil několik střel s neutrinovými hlavicemi, které neomylně zamířily ke svým cílům.

„Šéfe, ty rozmrdáme do dvaceti sekund,“ dmul se Pong pýchou a natáhl kobru jako kráva.

„Bych si dovolil upozornit, že máme problém,“ promluvil Jackův opilý hlas a nekecal. Jejich rakety byly zaměřeny a spáleny paprskem žhavé plazmy. Množství narážejících jaderných hlavic do silového pole zvětšilo intenzitu a Kapka navýšila výdej energie.

„Můj vůdce, záložní zdroj od Musků nám přijde ještě vhod,“ zkusil Kokot pohodářskou hlášku.

„Ale jak dlouho vydrží?“ zeptal se s obavou v hlase Kapitán.

„Kromě mě, samozřejmě v ideálním případě, vás všechny přežije,“ odpověděl Kokot a promnul pravačkou knírek.

„Tolik času bych tu nerad vykysnul, máme hafo práce a rozjetou fabriku,“ řekl Blázen a vyfoukl dým.

„Něco musíme vymyslet, spoj mě přímo s tím podělaným císařem.“

„Můj vůdce, rozkaz!“

Něco vody v chladicím systému proteklo, než se na čelním průzoru objevil jakýsi čínský znak.

„Šéfe, císařské logo. Ten symbol znamená *„Nejbožštější ze všech pozemských Bohů a věrný syn nebeské Božské říše“*,“ přeložil Pong symbol rychleji než překladače.

Císařská značka zmizela a objevil se zmalovaný týpek s dlouhým boa kolem krku a čelenkou z peří, že by zapadl do kdejaké luxusní travesti show.

„A ty pičo,“ vypadlo z Blázna a Urgha se rozesmála.

„Já jsem Zakázaný císař. Duchovní a fyzický vládce Zakázané říše. Vydejte mi návod na výrobu krystalu mudrců a tato kosmická díra bude žít dál, kromě vás tedy,“ řekl důrazným hlasem císař a jeho hlas nenesl znaky kastrovního zákroku.

„Jo, mám koule, jestli vás zajímá tohleto,“ dodal a čekal na odpověď.

„Co to meleš vořechu, jakej krystal mudrců?“ rozsmál se Pong.

„Mě nikdo neodporuje, víme, že ukrýváte tajemství, kdesi na vedlejší planetě, kterou nazýváte Zemí.“

„A hele ty zakázanej vořechu, je ti jasný, že ti dáme akorát tak hovno,“ pokračoval Pong ve stejném duchu.

„Počkej Pongu, myslím, že pan císař je inteligent a nebude nic namítat, kdybychom si sedli k vyjednávacímu stolu a řádně si ujasnili, o jaký krystal vůbec jde. Že jo, pane Zakázaný císaři?“ obrátil Blázen směr vyjednávání.

„Tvůj vojenský velitel je trochu prchlivý, ale pojdme si popovídat o pravidlech možného setkání na palubě mého bitevního křižníku. Ukázal bych vám naše vybavení, předvedl několik jednotek vojáků a případně ukázal sílu našich zbraní, protože ještě jste neviděli vše,“ přemýšlel pomalu císař.

„Pong dělá co nejlépe umí, je mým doprovodem a ochráncem a s podmínkami souhlasím, ale půjde se mnou. Přes to vlak nepojede,“ řekl důrazně Blázen.

Zakázaný císař krátce pomlčel.

„Dobře, ale půjde jenom on a nikdo další, dejte nám souřadnice, přeneseme vás.“

„Ani náhodou, transport provede Kokot,“ oponoval Kapitán.

„Není možná, žádný paprsek neprojde našimi silovými štíty,“ rozesmál se Zakázaný císař, až se pírka jeho koruny třásla.

„To nám nevadí, Kokote, zaměř jejich můstek někde poblíž toho debila a pošli nás tam.“

„Můj vůdce, to bude asi trochu ...,“ pokusil se oponovat Kokot, ale věděl, že to bude marné, tak už v hlavě vymýšlel, jak obejít nepřátelskou ochranu.

„Můj vůdce, asi vás bude bolet tělo, ale to přežijete,“ řekl po chvíli, cosi natukal do klávesnice a Blázen s Pongem zmizeli v chvění přenosového paprsku.

„Doufám, že se nic neposralo,“ dodal a vypadal, že trochu improvizoval.

„Ty vole, Kokote, to zabořilo jak svině, propříště přenos nějak uprav, takhle se nedá transportní paprsek prakticky používat,“ rozsvítil se na předním panelu obraz z Bláznovy a Pongovy čelní kamery.

„Tak tady si ty zakázenej šmejde,“ šel Pong k císaři a v záběru se zjevil meč.

„Pongu počkej kurva chvíli, on se uklidní, vydýchá překvapení, že sme prošli jejich štíty jako meč máslem a zkusíme si popovídat,“ zastavil ho Blázen.

„Šéfe...?“

„Pongu, vydrž už se dává dohromady a dozajista bude schopen vyjednávacího rozhovoru. Jestli dojde i na technologie nevím, ale můžeme taky hodit řeč,“ vysvětlil mu Kapitán, zapálil čerstvě ubalené brko a čekal, až se Zakázaný císař srovná s realitou a osobní stráž nebude mrtvá, protože Pong nekompromisně zabil každého, kdo se pokusil přiblížit.

Trvalo asi patnáct minut, než Zakázaný císař promluvil. Rozhlédl se po vyvražděném můstku a spatřil Ponga, který zabíjel neustále přicházející vojáky, jenž se pokoušeli dostat všemi možnými způsoby do místnosti.

„Přestaňte,“ zakřičel císař, když mu došlo, že Blázen drží v ruce střelnou zbraň .44 Magnum.

„Výborně, já normálně zbraně nenosím, ale dneska sem si jednu vzal,“ řekl a pohupoval revolverem, „umí dělat fakt velký díry do těla,“ dodal lakonicky.

Císařští vojáci přestali útočit, Pong odsunul mrtvá těla od dveří a zavřel, aby měli klid ke krátkému rozhovoru. Usadili se ke stolu, Blázen odložil zbraň a nechal svého ochránce dělat svoji práci, to jest hlídat.

„Vo co ti člověče posraná jde? Nějak to pořád nemůžu pochopit. Normálně si děláme svůj neškodnej byznys a najednou se nám do života začne srát nějaký zakázený sráč,“ zapálil Blázen brko a vyfoukl kouř.

„Nikdo ještě přede mnou nezkusil promluvit takovým odporným tónem,“ arogantně řekl císař a nahodil výraz suveréna, což nasralo Ponga a píchl do něj špičkou meče.

„Drž piču a odpovídej na Šéfovy otázky, kundo.“

Zakázaný císař sebou překvapeně trhl a vypadal poněkud vyděšeně.

„Víte,“ začal mluvit a těkal očima, „pátrám po receptu výroby kamene mudrců a po tajemství Musků. Mí vyslanci se vraceli ze svých cest se vzorky průhledného kamení a historkách o Muscích, kteří cestují mezi galaxiemi.“

„A ty vole, co to je za nesmysl a co bysme s ním měli mít společnýho?“ odplivl slinu nechápající Kapitán.

„Takový zvláštní kámen, který když užijete, pocítíte nával energie a moudrosti. Naráželi na něj v mnoha koloniích a trvalo dlouho, než se nám podařilo zjistit, že ho vyrábí jakási velmi nebezpečná společnost vedená Kapitánem Bláznem,“ pokračoval Zakázaný císař.

„A ty piču,“ řekl stručně Pong, vyndal své narkonáciní a začal chystat pořádný lochny.

„To je přesně ono,“ vykřikl císař a ukázal rukou na odložený dýlerák s logem Pong & Co.

„Eee? Co je přesně ono?“ hlesli Blázen s Pongem téměř současně.

„Tohle,“ císař vzal do ruky sakl a zvedl jej ze stolu.

„To není žádný kámen mudrců, sice seš po tom silnej a fakt megachytřej, ale je to jenom perník. Piko, led, meth, pergo, péčko, čeko, matro, pedro, peří, sníh, peršing, ty vole, starej dobrej

methamfetamin. O tom ste nikdy neslyšeli, kretění...?“ rozesmál se Pong na celé kolo, až mu smah padal z nosu.

„To si děláš prdel,“ kroutil hlavou Blázen a šlukoval jako blázen, „vždyť vůbec nebyl problém přijet k nám do fabriky, koupit technologii s licenci a začít vařit sám. A Muskové by se s tebou vůbec nebavili, protože si fakt zasranej lůzr.“

„Můžu si dát?“ zeptal se Zakázaný císař, který s výrazným chťicem ve ksichtě pozoroval, kterak Pong labužnický saje jednu čáru za druhou.

„Posloucháš mě, kokote?“ zařval Blázen, protože vnitřně cítil zklamání ze setkáním s takovým dementem.

„Poslouchám, ale fakt bych si dal lajnu,“ zamručel císař a nepřestával sledovat ubývající perník.

„Pongu, nic mu nedávej, tenhle chlap je úplnej magor a kvůli piku by byl nejspíš schopen vyhledit celou planetární soustavu,“ řekl důrazně Blázen a podíval se po svém ochránci.

„Šéfe, rozhodně mu dám akorát tak nasrat. Co s ním uděláme? Mám ho zabít?“

„Pongu, já ti úplně nevím. Docela bych byl rád, aby se díval až do úplného konce, jak jeho panství mizí z mapy vesmíru,“ přemýšlel nahlas Blázen.

„Vy ste blázni, myslíte, že zničíte Zakázané císařství?“ rozesmál se císař a zmizel v propadlišti, které se pod ním najednou otevřelo.

„Co to kurva?“ vykřikl Pong.

„Serem na to. Kokote viděls to, tak nás přenes zpět.“

„Můj vůdce, rozkaz,“ odpověděl Kokot a přemístil Kapitána s Pongem zpět na palubu Kapky přesně v okamžiku, kdy výbuch rozerval zeď císařského kapitánského můstku a dovnitř vtrhli ozbrojenci.

„Panebože, to bolelo,“ kroutil Kapitán celé tělo, když byli doma na můstku.

„Můj vůdce, vymyslel sem plán, ale musíme zpět na Základnu a přes Titan se tam nedostaneme, protože tamní Stanice je v absolutním obležení. Dovnitř se nikdo nedostal, ale mohlo by dojít ke škodám, kdybychom se pokusili probít dovnitř.“

„Kokote, ještě že tě mám. O co v tom plánu půjde?“ pochvalně řekl Blázen.

„Vyzvednu v tajném skladu nějaké experimentální zbraně a zlikvidujeme tyto lidské štěnice,“ odpověděl důrazně robot a začal chystat Kapku k odletu.

K velkému překvapení střílejících císařských lodí se před nimi otevřela červí díra, která dost vážně poškodila několik bitevníků a v níž zmizela ostřelovaná loď.

„To byla velmi vychcaná finta,“ pochválil Blázen únik, když se vynořili několik světelných minut mimo Sluneční soustavu.

„Taky nebezpečná, Muskové příliš nedoporučují otevírat díry takhle blízko hvězdných objektů,“ odpověděl ze svého křesla Doktor.

„Kokote, co teď?“ zeptal se Pong.

„Teď zapnu maskování a proklíčujeme až k matičce Zemi,“ odpověděl Kokot a začal počítat letovou trasu.

Cesta trvala několik vypitých lahváčů a vykouřených jointů, ale nakonec se před nimi objevila modrá koule, která jasně prozrazovala domov.

„Můj vůdce, čeká nás nebezpečná část. Tento kus vesmíru je doslova prošpikován senzory, tak doufám, že nás nezpovozují.“

„Kokote, vždyť by nás neměli vidět,“ podivil se Karlos.

„Neuvidí nás, ale vedlejší jevy, které způsobíme během průletů atmosférou by mohli zaregistrovat. Pohyby mraků, zvýšená teplota vzduchu způsobená třením molekul a podobně. Pokusím rizika omezit na minimum, ale stoprocentní jistotu nemáme.“

„Co se dá dělat,“ zamumlal Blázen a zapálil joint.

„Zkuste prosím snížit veškeré zvukové projevy na minimum,“ dodal ještě Kokot, než využil veškerý výpočetní výkon plně k řízení lodi.

„Nemáme přestat i dejchat?“ ironicky poznamenal Pong.

„Bylo by ideální vypustit veškerou atmosféru, ale mám takové podezření, že nikdo z vás, kromě mě tedy, by nevydržel delší dobu ve vakuu,“ odpověděl Kokot a nahodil naprosto nezáživný výraz.

V podstatě teď by se hodil dlouhý efektní záběr bez jediného střihu, který by diváka nechal proletět nad Zemí, aby pak zamířil skrz oblaka nad pevninu a moře, až by skončil nárazem do vodní hladiny a pokračoval podmořským výletem k vysokým horám do jednoho údolí, které už čtenář zná. Ještě to nikdo nevěděl, ale přístroje v několika pozemských sledovacích stanicích zaregistrovaly podivné anomálie v atmosféře.

Kapitán Blázen vypnul ochranné pole, Kapka proplula tunelem a zamířila k molu.

„Konečně doma,“ zaradovala se Urgha, když Blázen otevřel vstupní dveře a Mozeček s Mazlíčkem je běželi přivítat. Kokot měl opravdovou radost a objal své studené miláčky. Blázen vyhlásil rozchod a posádka se rozutekla za svými potřebami.

Večer seděli v jídelně nad teplým jídlem a krátkou poradou.

„Můj vůdce, prohledal jsem tajný sklad v tajném skladu a našel několik experimentálních zbraní, které by nám mohly pomoci a současně snad nezničí okolní planety a veškerý život široko daleko.“

„Kokote, jak moc jim věříš?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, celkem dost.“

„Kdy můžeme vyrazit?“ promluvil Pong.

„Kdykoliv.“

„Šéfe výborně, jsem připraven jít zase do boje a pokračovat ve vyhlazování těch zakázaných debilů.“

„Pongu, odpočineme si a vyrazíme ráno,“ odpověděl Kapitán a všichni, tedy kromě Ponga, ocenili výtečný nápad. Cinkání lahváčů oznámilo začátek uvolněného večera.

Druhý den se sešli s pěkně opuchlými očima v transportní místnosti, kde už netrpělivě podupával nabuzený Pong a hustil do Kapitána a Kokota svoji strategii.

„Teda vám se leskne chrup,“ zasmál se Karlos, když spatřil Mozečka s Mazlíčkem.

„Nasadil jsem jim titanové čelisti, Mazlíček a Mozeček poletí s námi. Bylo dost náročné jim vysvětlit úkoly, ale vše snad chápou,“ řekl Kokot.

„Karlosi, ty půjdeš s Jackem na Stanici a vyčistíte okolí, abychom tam mohli později přistát s Kapkou. Nebude to problém, protože Kokot tam před nedávnem instaloval mnoho dálkově ovládaných zbraní, takže si jenom sednete k ovládání a rozmrdáte všechno v dosahu. Je vám to jasný?“ řekl Pong.

„Ty s náma nepůjdeš?“ zeptal se Jack.

„Ne, vše budu sledovat z paluby Kapky, je to jednoduchý úkol, u kterého být nemusím. Budete v bezpečí,“ odpověděl Pong a podíval se po zbytku posádky.

„Je to jasný, ne? A teď už dem, čeká nás zabíjení, kurva.“

Karlos s Jackem procházeli potmělou Stanicí a rozsvěcovali světla. V pozorovací místnosti se usadili ke stolu, otevřeli lahváče a narýsovali několik lajn. Jack zapojil zbraňový ovládací panel a zvedl rolety. Výhled do methanového údolí je překvapil. Bylo plné výsadkových modulů a několik jednotek postav ve skafandrech se pokoušelo proniknout skrz ochranné pole. Nic jim ani nepomohl pokus podkopat se zespoda či ze seshora, protože Kokotovo pole bylo úplně všude.

„Co vyzkoušíme jako první?“ zeptal se Karlos.

„Nevím,“ prohlížel ovládání Jack, „co tohle?“

Zmáčkł jeden ze zobrazených symbolů a koukali s lahváčem v ruce z okna. V pravidelných rozestupech z povrchu údolí vyjely kupole plasmových děl, které ihned automaticky začaly zaměřovat nepřátelské objekty.

Úzké proudy žhavé plasmy krájely jako nůž maso vše, jenž jim stálo v cestě. Před Karlosovým a Jackovým zrakem probíhalo porcování a půlení utíkajících císařských vojáků ve skafandrech,

jejichž okamžitě zmrzlé kusy údů odpadávaly ve zmrzlých proudech krve k zemi. Zaparkované moduly a lodě nedokázaly včas zapnout silová pole, takže se rozpadly za mohutných výbuchů plasmu a unikajícího paliva. Najednou všechno explodovalo jedním modrým plamenem, protože údolí zaplnil methan, který se odpařil v okolí zničených plavidel.

„A ty pičo,“ řekli oba skoro současně a přitukli lahváči.

„Škoda, že to neviděl Kapitán,“ pochvalně kýval hlavou Karlos.

Blázen explozi náhodou viděl, ale neviděl něco jiného. Jednu čínskou meteostanici nedaleko magnetického pólu, kde lehce přifetlou obsluhu zaujala druhá zpráva během posledních 24 hodin o zvláštní anomálii v atmosféře. Protože operátor několik dní nespal a nevěděl co se sebou, ponořil zvědavost hlouběji do získaných údajů.

„Můj vůdce, v místě Stanice senzory hlásí výbuch methanu,“ řekl Kokot, když míjeli Jupiter.

„Co se to tam kurva děje?“ vylekal se Pong, ale neztratil kontrolu nad ovládáním zbraní.

„Ty vole, Kokote, tys mi přidal dost funkcí, ale ten generátor časoprostorových trhlin vypadá fakt nebezpečně.“

„Pongu, však sme taky v nebezpečný situaci. Sami proti všem,“ odpověděl Kokot a sledoval řízení.

„Šéfe, asi je vhodná chvíle vyzkoušet nějakou tajnou zbraň,“ zasmál se Pong, natáhl pořádnou lochnu a výrazným gestem stiskl jedno z tlačítek ovládání. Maskovací štít zahrál všemi barvami, okolo Kapky se začala koncentrovat zelená jiskřící energie, která zamířila k přední části a vystřelila směrem k císařským lodím, které neprodyšně obklopovaly Titan.

Zelenavá energie letěla vzduchoprázdňem a na velících můstcích lodí v trase zavládla panika. Žádný senzor nedokázal rozpoznat o jakou sílu se jedná a v okamžiku, kdy prošla ochrannými štíty, nebohé posádky zjistily, že nastal okamžik smrti. Ta přišla v podobě zelených blesků, jenž rozkládaly na jednotlivé atomy vše, čím prošly.

Paprasek zelené stopy protavil průchod a Kokot jím velmi rychle proletěl, než se otvor uzavřel zvláštní hmotou, kterou uvolnily sondy vypuštěné z jedné nepoškozené císařské lodě.

„Pěkný zmrdi, ale takovou mrdu asi nečekali,“ zasmál se Pong a podíval po Kokotovi.

„Dobrá akce, teď nás zaveď ke Stanici, ať se podíváme, co se tam stalo za průser.“

„Všichni jsou mimochodem v pořádku,“ řekl Kokot a přepnul obraz z komunikátoru.

„Kapitáne, všichni okolo jsou mrtví, takovou legrace jsme dlouho nezažili,“ huhlal přioopilý Karlos a za ním se kýval Jack s flaškou v ruce.

„Kakapitáne, čeká tu překvapení,“ smál se a podal láhev mimo záběr. Ruku, která se mihla v záběru, Blázen okamžitě poznal.

„Jednooký, ty vole, tys nám přišel na pomoc?“ radostně zakřičel.

„To ne, ale objeví se pár kámošů,“ odpověděl známý hlas, „ale nejdřív přistaňte, Zakázaná armáda se brzo otrepe a vrátí úder.“

„Rozumím, Kokote přidej plyn,“ řekl Kapitán a zapálil velký brko.

„Můj vůdce, rozkaz!“ zasalutoval Kokot.

Během přistávacího manévru Kapka svými motory spálila poslední zbytky odporu, které beztak Karlos nechal schválně a zaparkovala v hangáru vedle plavidla pana Jednookého.

„Ty vole, to je situace, tohle původně měla bejt obyčejná poklidná vyhlazovací akce a celý se to posralo v blokádu Titanu zakázanejma zmrdama,“ začal Blázen rovnou zhurta.

„V klidu, prosimtě, pojd' si dát pivko, brko a hned bude svět lepší,“ odpověděl rozjařený pan Jednooký.

„Ty vole neser,“ řekl Blázen a objal Muska jako svého bratra.

„A kde sou ti tví kámoši?“

„Blázne, už by tady měli být,“ odpověděl Musk.

„No ale kdo?“

„Pojd', počkáme na ně, za chvíli tu budou.“

V pozorovací místnosti vládla docela hutná zábava. Blázen s posádkou silně pařil a pan Jednooký chrlil svoje historiky z cestování po galaxiích, když Frankův radar zachytil přibližující objekt.

„Kakapitáne, mamáme tutu hohosty.“

„Šéfe, mám je sejmout?“

„To budou oni,“ řekl Jednooký a podíval se z okna, „no jo, jsou to oni. Kokote, pust' je dovnitř.“

Do hangáru vlétla malá rachotina, která vypadala jako několik krabic od bot slepených dohromady. Vstupní otvor se otevřel, vysunuly malé schůdky a ve světle ohraničeném průzoru se objevila opice.

„A ty vole,“ ozvalo se vícehlasně.

„Žejo,“ rozesmál se Musk, „na nás se sice vztahují přísná pravidla o nevměšování do života primitivních civilizací, ale pro ně ne.“

„Vypadá jako hroznej vrak, ale kocábka je to náramná,“ řekla opice a začala scházet dolů následována dalšími třemi.

„Přijeli jsme právě včas, koukám, pařba jede,“ řekla první Opice, „a vezu blbý zprávy.“

„Tak si pojď' dát pivo a pak nám všechno povíš, víc v prdeli už stejně bejt nemůžeme.“

Po několika pivech, panácích a lajnách, kdy konečně Blázen pochopil, že se jejich noví spojenci nijak nejmenují a je úplně jedno, jak jsou oslovováni, neb v jejich civilizaci jména nikdy nebyla v kurzu.

„Poněkud zvláštní,“ konstatovala Urgha, protože představa komunikace bez oslovování ji dělala lehce mentální problém.

„Tak už vyvalte ty špatný zprávy, podle mě akorát jedete zdržovačku, už dávno jsme mohli být v bitevní vřavě,“ vstoupil do zábavy nevrlý Pong.

Druhá opice se podívala po první.

„Tak myslíš, že už je čas a snesou tu zlou novinu?“

„Určitě,“ odpověděla první a rozhlédla se. Veškerá zábava a ruch utichly.

„Zakázaný císař se spojil s komunistama,“ řekla druhá opice.

Ticho pokračovalo.

„Cože?“ zakroutil Blázen hlavou.

„Číňani se spojili s těma zakázanejma magorama? No to je překvapení..!“ vytřeštil oči Pong a začal se smát.

„Je na tom něco k smíchu?“ podivila se první opice.

„Ani ne, ale vyřešíme rovnou i konečnou otázkou čínského problému, žejo Šéfe?“

„Pongu, ty seš tady velitel přes boj a Číňani mě dlouho serou. Bohatě stačí, že ovládají celou Zemi,“ souhlasil Blázen a odpálil další brko.

„Dobře, Jednookej, dobře si to vymyslel, ale pořád tomuhle vyhlazování velím já, žejo?“ ujišťoval se Pong pozdě k ránu, když dopíjeli poslední otevřené lahve a pozorovali opice v námořnických oblečcích, kterak žonglují s noži a odjištěnými granáty.

„To víš, že jo,“ rozesmál se Jednooký a poplácal nebohého Číňana po zádech.

„Dobrá, kdo chce, může jít spát, za hodinu spustíme pořádnou show, aby konečně všichni pochopili kdo kurva sme,“ řekl Kapitán, típl zbytek jointu a šel srovnat záda do Kapky.

Hodina uběhla jako unikající plyn, když vstoupila do hangáru Urgha s čerstvě vyrobenými lahůdkovými chlebičky s krevetovou, rybí, perníkovou a vajíčkovou pomazánkou a vše pečlivě nazdobené podlampovými rajčaty a paprikami.

„Teda tady je smrad a zahuleno. Kokote zapni větrání, tady se fakt nedá vůbec dejchat.“

„Pánové to tak chtěli, prý jako za starých časů v pozemských hospodách,“ odpověděl Kokot a spustil klimatizaci. Čerstvý vzduch probudil spáče a úplně nahé opice.

„Hoďte na sebe něco, ste fakt nechutný,“ promluvila k nim Urgha a jedna z opic se podrbala na koulích.

„Tak já se s váma rozloučím, výborně sme zapářili, ale musím padat o hvězdu dál,“ rozloučil se pan Jednooký, sebral několik chlebičků, nastoupil do svého plavidla a odletěl.

„Šéfe, už je čas spustit představení?“ přivítal Pong na můstku Kapitána, který vyšel z kajuty a celý rozespálý se marně pokoušel zapálit brko.

„Show time, ty vole,“ odpověděl Blázen a otevřel lahev.

„Kokote, na můj rozkaz spusť náš ďábelskej plán,“ vydal Pong rozkaz.

„Slyším a provedu,“ odpověděl Kokot a stiskl tlačítko na dotykovém panelu.

„Ty vole, Kokote, ty si za Ponga vyměřel strategický plány?“ zaprudil Blázen.

„Můj vůdce, jenom jsem pomohl doladit některé technologické záležitosti jeho geniálního plánu, protože sám mečem skutečně nepřátelské lodě z oblohy nesundá,“ odpověděl suše Kokot a pokračoval ve svých úkolech.

Každopádně v tu samou chvíli z jedné obranné věže začaly vylétávat malé sondy, které velmi vzdáleně připomínaly obyčejné kamení.

„Co to kurva...?“ prudil dál Kapitán.

„Můj vůdce, jednoduše řečeno, vyhodíme zmrďům lodní pojistky, přijdou tak o energii a kolegové opice je tím pádem zničí.“

„Hm, dobrej plán a co budeme dělat my?“ ptal se dál Blázen.

„Šéfe, my půjdeme vyjebat s posraným císařem a číňanama tady na tom kusu vesmírného kamení,“ zaburácel Pong.

„Můj vůdce, všechna zařízení připravena na svých pozicích,“ oznámil Kokot.

„Výborně,“ ozvala se jedna z opic, „letíme na místo určení, odkud začneme vyjebávat s tím zakázaným tragédem.“

„Připomínám vám, až budete na místě, vyšlete signál, že jste připraveni a vypněte veškeré energetické zdroje včetně podpory života,“ dodal robot.

„Nejsme dementi, už sme přežili ledasco,“ zasmály se opice a zmizely v útrobách svého převážedla. Elegančně vylétly z hangáru a zamířily do blízkého oblaku kamení a smetí.

„Co my?“ zeptala se Urgha.

„My počkáme, až nám opice potvrdí, že jsou na místě, vypneme na krátký okamžik Stanici a odpálíme všechny baterky na oběžné dráze,“ řekl Kokot a jeho výraz nic nevyjadřoval.

Píp, píp, píp, rozpíjala se kontrolka.

„Nastal čas, připravte se na tmou a velký hvězdný ohňostroj,“ pověděl šepem Kokot a vypnul energocentrálu. Stanice pohasla a pouze svítící display ovládní prozařoval malou část prostoru.

„Můj vůdce, můžete prosím zmáčkout to velké červené hranaté tlačítko?“

„Kokote, milerád,“ řekl Blázen a ze tmy vylezla jeho ruka, která spustila představení.

Ovladač zajiskřil, zhasl a na obloze začala hrát modrozelená světelná šou, která zhasínala jednu císařskou loď za druhou. Za několik minut bylo po všem. Potemnělá obloha prozrazovala, že velká nepřátelská armáda je ochromená.

„Pongu, tak jdem na to,“ oznámil opičí hlas a na obloze vybuchla první loď, následně druhá, třetí, čtvrtá a tak to pokračovalo jedna za druhou.

„Ty vole, to sou jejich zbraně a nebo něco od nás ze skladu?“ podivil se Karlos.

„Jejich,“ stručně konstatoval Kokot.

„Šéfe, je čas vyrazit do kolonie a vyjebat z číňanama a posraným císařem.“

„A čekáme teda na co?“ podivil se Blázen a zapálil brko.

„Zvládnete je bez nás?“ promluvil Kokot k opicím a současně startoval motor.

„Jasně že jo, bude to brnkačka a pohoda, ještě pořád nechápou, která odbíjí a někteří zoufalci opouštějí lodě v záchranných modulech. Několika se asi podaří uniknout, protože nemůžeme sundat všechny, tak se s nima vypořádejte dole,“ odpověděla jedna z opic a obloha zazářila dalšími mohutnými explozemi.

„Pičo, jim dávaj solidně na prdel,“ okomentoval podívanou Jack a upil z láhve.

„To jo, tak už Kokote vysmahni,“ řekl Pong a brousil meč.

Ochranná kopule kolem kolonie byla viditelně poškozená, silové pole hrálo všemi barvami, systém podpory života vypadal a dírami podtlak vysával kolonisty, kteří byli náhodou poblíž.

„Můj vůdce, EMP puls nejspíš poškodil elektronická zařízení a bude nějaký čas trvat, než budou škody opraveny. Vidím ideální příležitost proniknout dovnitř nezpozorováni,“ pověděl na půl huby Kokot a nečekal rozkazů.

Proklouzl jako liška rozměrově vhodným otvorem, vyhnul se posledním vysávaným nebožákům a vletěl do zcela zdevastované části kolonie. Nikde ani živáčka, žádné světlo ani pohyb.

„Bude asi hodně mrtvých civilistů,“ špitla Urgha, když viděla veškerou spoušť.

„Když je válka, civilisti vždycky umíraj, s tím se nedá svítit,“ moudře řekl Pong a nasál mocnou lajnu pika.

„Můj vůdce, zkusím nás dostat tak blízko našeho podniku, jak jen to nejvíc bude možné. Možná asi zbořím několik domů.“

„Kokote, nesar se s tím a dostaň nás do bezpečí baru,“ promluvil Karlos.

Situace v kolonii se zlepšovala, čím víc byli blíže centrální oblasti. Zelené barvy přibýlo, atmosféra byla relativně dýchatelná a sem tam byl ke spatření prchající živáček. Hlavní elektrárna nedaleko podniku U Blázna jela na plný výkon a Kokot opravdu zbořil dva sousední domy vedle baru.

„Můj vůdce, všichni přejdeme do našeho podniku a Frank s Jackem by mohli pohlídat Kapku,“ řekl Kokot po vypnutí motoru.

„Kapitáne, musím tu zůstat?“ pokusil se bránit Jack, ale bylo mu to prd platné.

„Budete hlídat okolí, senzory Kapky jsou citlivější a mají větší dosah než aparát, který máme v baru,“ slyšel od Blázna.

„Kakapitáne, nemám proproblém,“ řekl Frank a sednul si k řídicímu panelu.

„Helejte kokoti, ale snad počkáme, než se trochu usadí prach, ne?“ vstoupil do rozhovoru Blázen a zapálil čerstvě ubalené brko.

„Můj vůdce, rozhodně. Až dokouříte tento krásný joint, můžeme jít.“

„Solidní bordel, snad jim pojišťovna proplatí škody,“ řekl Kapitán, když překračoval sutiny a mířil k služebnímu vchodu svého podniku.

„Šéfe, za chvíli tu budou Číňani, musíme být rychlí,“ mumlal Pong, když ověřoval svůj ksicht u biometrické čtečky obličejů.

„Račte vstoupit,“ řekl elektronický hlas a dveře se otevřely.

Podnik byl prázdný, pouze ozbrojená obsluha hlídala, aby nedošlo k poškození majetku. Neprůstředné rolety kryly okna a dveře, fasáda byla natřena speciální nehořlavou barvou. Kokot stejně pro jistotu nahodil silové pole, aby si mohli zaměstnanci trochu odpočinout. Kapitán Blázen obsadil oblíbenou pohovku s výhledem na parket a zapálil brko.

„Co budeme dělat?“

„Šéfe, teď je řada na mě. Konečně přišel můj čas a krvavá hostina smrti může započít,“ řekl takovým zvláštním tónem Pong.

„Přidá se někdo?“

„Ty vole, kvůli masakru sem tady,“ zasmál se Karlos a zapumpoval brokovnicí.

„No já nevím...“ začal Blázen zhulenou myšlenku.

„Můj vůdce, dám na vás pozor. Musíme zjistit, co umí Mozeček a Mazlíček,“ prohlásil suše Kokot a pohlédl na dvojici nemrtvých. Blyštivé ocelové zuby v čelistech smrtelně zacvakaly.

„A ty pičo.“

„Co to kurva...?“

„Šéfe, vstoupíme do dějin masakru,“ rozesmál se Pong, až mu vypadával perník z nosních dírek.

Venku před barem už bylo sročení čínských vojáků, kteří s kalašnikovy v rukou ani nečekali až Pong následovaný dalšími projde skrz silové pole a spustili palbu. Ochranné energetické „cosi“, jak někdy poznamenával Blázen, zachytávalo kulky a drželo v prostoru. Nějaký blázen vytáhl bazuku a zkusil vystřelit. Nestalo se však nic a hlavice zůstala zaseknutá ve vrstvě energie.

„Pongu, zastav,“ řekl Kokot.

„Proč, ty vole?“

„Sleduj,“ zvedl robot ruku s ovládáním a stáhl o pár centimetrů pole. Hlavice z bazuky vypadla na zem a explodovala. Pro některé vojáky bohužel, protože část z nich právě přišla dostatečně blízko, aby schytala dávku střepin.

„Ted'!!!“, zakřičel Pong a Kokot otevřel průchod v poli. Prošli do vojenské zóny a ihned se ozvala střelba brokovnice a svištění mečů.

Netrvalo nijak dlouho a zem byla pokrytá první krví a prvními mrtvými.

„Šéfe, ty vole...“, svítily Pongovy oči a dorážel přeživší.

„Kam půjdem?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe, potáhneme na ústřední výbor a sejmeneme tu zasranou kedru, která to tady řídí,“ zamručel Pong a s radostí v očích pozoroval proud střílejících čerstvých čínských posil.

„Mistře Pongu, myslíš soudruha tajemníka Janga?“ zeptal se Kokot, zvedl levou rukou oblíbený Gatlingův kulomet a spustil střelbu. Doslova a do písmene rozmrdal všechny lidi, kteří se pokusili vstoupit do ulice.

„Kokote, jo myslím a co to ty pičo děláš?“

„Trochu je naklepávám a připravuji základ na sekanou. Máš snad něco proti tomu?“ lehce se zavlnil Kokotův slizký knírek.

„Ale.... Nemám, udělej si radost,“ řekl Pong a pozoroval krvavá jatka.

Když došly náboje a dav ozbrojených mužů lehce polevil, sundal Kokot vodítka z Mozečka a Mazlíčka.

„Mozky,“ řekl a ukázal rukou. Vlastně ani nemusel, protože oba dva nemrtví cítili maso, krev a mozky. Zuby zacvakaly a to co následovalo, se vlastně dá hrozně špatně popsat, jelikož nastala krvavá jízda, v jejichž čelistech končila každá hlava, která aspoň minimálně dýchala. Včetně těch civilních.

„Sekaná v pravém slova smyslu,“ zakroutila hlavou Urgha, protože si nebyla úplně jistá, jestli něco podobného v životě viděla. Dvě rychlé zkrvavené zombie s kovovými zuby přebíhaly od jednoho živého organismu ke druhému, drtily mozkovny a občas si daly trochu mozku. Obklopené stříkající krví a klepajícími bezhlavými těly působily těžce přízračně.

A za nimi se z krvavé mlhy vynořil Pong následován svými přáteli a stříleli jen tak pro zábavu ty, kteří se je pokoušeli zabít ze zálohy a různých úkrytů po střechách.

Od všeho života vyčištěná a krví vymalovaná ulice byla ztichlá, ani ptáče nepíplo. Takový klid byl v místech, kudy prošel Kapitán Blázen a jeho přátelé. Před nim až takový klid stále nebyl. Mozeček s Mazlíčkem drtili mozky, Pong ukájel meči své řeznické chuti a zbytek se prostě bavil.

Ve vražedné zábavě došli až k budově ústředního výboru, která byla chráněna spojenými vojsky čínských komunistů a Zakázané císařské gardy.

„Máme pro vás nabídku, odložíme střelný zbraně a dáme si férovku. My všichni proti vám všem,“ ohlásil čínský důstojník.

„Nemám problém, ale trochu to zjednodušíme, vy všichni proti nám třem,“ odpověděl Pong a postavil se vedle Mozečka s Mazlíčkem. Zuby kovově zacvakaly.

„To je fér,“ odpověděl důstojník a Pong vypustil studené přátele.

Ti dva se vrhli do krvavého díla tak ukrutně, že za chvíli bylo slyšet zoufalé výkřiky typu „*to je nefér!*“.

Na tyto slova Mistr Pong čekal, zařval jakýsi šílený kung-fu výkřik a totálně vyspeedovaný vyrazil vstříc svým obětem. Záblesky mečů se přidaly k odleskům zubů nesmrtelných a krvavý maraton pokračoval. Létal vzduchem Pong, uťaté hlavy, ruce, nohy, bojovníkům se nohy zamotávaly do kilometrů střev, jenž značně stěžovaly pohyb. Gejíry krve tryskající z krků dodávaly celému představení dojem death metalové opery. Ostatně kdosi přinesl hudební aparát a pustil nějakou šílenuj norskou nářez s neuvěřitelně rychlým zpěvákem, který temným hlasem mlel nějaký nesrozumitelný kecy o satanech, smrtích roztavením, vyhřezlých orgánech a podobně.

Kokot vyndal ze zavazadla několik židlí, stolek, slunečník a basičku vychlazených lahváčů. Zanedlouho se vzduchem neslo cinkání flašek.

„Na zdraví,“ řekl Blázen.

„Na Ponga,“ přidala se Urgha.

„Poslal si do Kapky doufám obraz, ať tam z toho taky něco maj?“ zeptal se Karlos.

„Pong má kameru na čele,“ odpověděl Kokot a vyndal grilovací soupravu.

„Žije tam ještě někdo?“ ozval se hlas z vysílačky.

„Hele, ty vole, opice,“ přijal hovor Blázen.

„Á, Kapitán Blázen, my sme hotovi, pár zmrdu zdrhlo, kastrátova a císařská loď je u vás dole.“

„Výborně, my už budeme taky končit, tak pojd'te dolů, něco uvidíte. Blázen konec.“

„A ty vole,“ řekly opice skoro současně, když přišly ke stolku s orosenými lahváči. Ani se nezeptaly, vytáhly každá po láhvi, zubem sundaly zátku a vyexovaly je.

„Solidní žízeň,“ konstatoval Blázen.

„To jo, taky nám solidně vyprahlo, byla to hrozná dřina a ke konci už se začínali zmrdi bránit,“ pověděla jedna z opic.

„Ale tady to vypadá, že proběhl hodně krvavej mejdan. Ti dva vaši zombíci budou pěkně přežraný,“ rozesmála se další a pochvalně pozorovala probíhající bitku. Obránců ústředního výboru citelně ubylo, ale to nezabránilo opicím přidat ruce k dílu.

„Nevadí ti to, že ne?“ zeptala se opice Ponga a vytáhla ninja meč.

„Ani ne, jen si užijte,“ prohlédl Pong meč a ihned poznal prvotřídní kvalitu zrozenou k zabíjení.

Opice předvedly umění, které ještě nikdy nikdo neviděl. Bylo tak staré, jako byly staré opice.

Diváků přibývalo, prázdných lahví také a Kokot začal grilovat divočinu s rybama. Část obecenstva přinesla vlastní židle a docela si užívala představení. Po každém dobrém triku, jenž předvedl někdo z aktérů, zatleskali a velmi pochvalně pískali. Takhle to šlo až do konce, dokud nezbyl poslední voják, kterého si Pong obzvláště vychutnal. Odhodil meč, vytáhl jehlu z jehelníčku a prudce ji vrhl. Ocelové ostří proletělo přesně mezi očima a proniklo skrz lebeční kost až do mozku, kde se roztřepila a zdevastovala kus mozkové kůry.

„Velmi tvrzená ocel, tajné šaolinské tajemství. Šéfe, teď bysme měli jít dojebat tu kedru, zmrda bez koulí a zakázaného zmrda.“

„Pongu, souhlasím. Kokote a Urgho, jdete se mnou, zbytek půjde dorazit všechny ozbrojence, kteří tu ještě zbyli. Opice by na to mohly dohlédnout,“ řekl významně Kapitán, típl brko a zapálil nové.

Pong otevřel vstupní dveře výboru a hned musel zlikvidovat několik útočníků, kteří proti němu vyrazili.

„Šéfe, kastrátova ochranka, zmrdi budou blízko,“ zahlásil Pong a opět nastoupil k vražednému dílu. Skrz mrtvá těla prošli až k vstupu do hlavní Jangovy zasedací místnosti, ve které byli posledně přijati. Kokot se opřel do dveří a elegantně je rozrazil, aniž by se zdržoval braním za kliku.

„Pěkný,“ pochválil ho Pong a vtrhl dovnitř. Právě na poslední chvíli spatřil do tajné chodby prchajícího eunucha Ho a Zakázaného císaře.

„Zmrdííí...“ rozeběhl se za nimi, ale čas mu ubrala pětice posledních ochránců, které musel velmi rychle zbavit života. Avšak ztracené vteřiny už dohnat nedokázal. Šel tedy k tajemníkovi Jangovi a dlouze se mu díval do vyjetých očí.

„Zasraná kedro, tys s náma pěkně vyjebávala. To snad není možný, takovej zmrd a dělá tajemníka. Nastal kurva čas změň,“ zamručel.

„Nedělejte to, moje vláda to tak nenechá, všichni jste ...,“ začal povídat soudruh tajemník Jang, ale Pongův meč ho zastavil už v začátku myšlenky.

„Šéfe, mele hovna, zmrd, tamti zmrdi nám zdrhli,“ nasraně řekl Pong, kterému z meče skapávala soudruhova krev.

„Pongu, ne tak úplně bych řekl. Právě mi Frank ohlásil, že sejmuli jednu ze dvou lodí, který se právě pokoušely zdrhnout. Pravděpodobně Hoova,“ řekl Blázen, který měl právě důležitý hovor.

„Šéfe, to je velmi pozitivní zpráva, kterou musíme zapít. Právě jsme vyhráli bitvu, ty vole,“ radostně poskakoval Pong a vyrazil ven na čerstvý vzduch.

„Kapitáne, málem sme ho měli!“ křičel Karlos, „Frank s Jackem sundali eunucha a ten zmrd se ještě vystřelil v záchranném modulu.“

„Co se stalo?“ odpověděl Pong.

„Než sem došel na místo jeho dopadu, vzal si ho soudce Lynč.“

„Moment, toho sem měl soudit jenom já! Přiveď mi toho zmrda Lynče,“ zamručel Pong a tvářil se dost nasraně.

„Ehm, Pongu, soudce Lynč znamená, že si ho vzala do parády ulice,“ špitl Blázen.

„Šéfe, promiňte, to sem nevěděl, tak je o zmrda míň. Co teď budeme dělat? Tahle kolonie je naše.“

„Správná poznámka, Pongu,“ řekl Blázen a významně zapaloval brko.

„Můj vůdce má pravdu,“ začal hovořit Kokot, který vycítil, že přesně na tuhle chvíli Kapitán čeká, „podle galaktického práva jsme se stali právoplatnými vládci Saturnu VI a již jsem kontaktoval příslušné úřady, aby toto převzetí oficiálně stvrdily.“

„Přesně tak,“ pokýval hlavou Kapitán Blázen a cítil se jako vítěz.

Úklidové práce a opravy nejvážnějších škod Saturnu VI probíhaly s maximálním nasazením, jaké dokázal Pong z místních obyvatel dostat za použití minimálního násilí. Dokud nebudou podepsány oficiální dokumenty stvrzující veškerá práva související s převodem Titanu do vlastnictví společnosti Pong & Co., kolonie bude fungovat v režimu stanného práva.

Kapitán Blázen s Kokotem procházeli seznam zaměstnanců ústředního výboru, vyškrtávali mrtvé bolševiky a čínské konfidenty. Dále zkontrolovali databáze obyvatel a zrušili několik debilních zákonů, hlavně ty o vůdčí roli jedné strany a nesmyslných trestech smrti za urážku úředních orgánů.

„Kokote, asi se dočasně ujmu řízení kolonie, než seženeme někoho loajálního,“ přemýšlel Blázen.

„Můj vůdce, vcelku logické rozhodnutí.“

„Kapitáne, musím vás přerušit v děláni politiky, ale začínají přistávat první účastníci slavnostního ceremoniálu. Už víme, kde párty proběhne?“ vstoupila jim do rozhovoru Urgha.

„Hm,“ zamyslel se Blázen, „ještě sme to neřešili, ale stadion by mohl stačit, ne?“

„Mohl by,“ zasnila se Urgha, protože tuhle oslavu chtěla udělat ve velkém stylu.

„Dobře, tak je tam všechny stáhni, dej jim nějaký lahváče na účet místního výboru a vysvětli těm dementům, že na mejdan se jezdí, až když je všechno připravený. Teda pokud se nechtěj zapojit do příprav a postavit třeba velký podium.“

„Já si nějak poradím,“ odpověděla Urgha a odkráčela.

„Kokote, asi se na to pro dnešek vyserem a půjdem do baru čekat na ty vzácnější hosty. Papírování mě unavuje a dost sere,“ řekl Kapitán a zapálil brko.

„Už jsou tady,“ přiběhl Kokot oznámit Bláznovi příchod největších galaktických pohlavárů. Ten se zvedl z pohovky a šel je uvítat.

„Pičo, Jednookej, fakt dlouho sme se neviděli,“ objal Nejvyššího představeného.

„Taky tě rád vidim, dali ste tomu tady solidně rychle na prdel. Myslel sem, že vám to bude trvat dýl,“ smál se a plácal Blázna po zádech.

„No jo, bylo potřeba konečně zavýst pořádek,“ odpověděl Kapitán, „přijel si sám?“

„Přivezl sem pár lidí z vedení, hlavně mý nejuvěrnější, protože událost takovýho významu se stává jednou za několik desítek let,“ usmál se Jednooký a sebral Bláznovi brko.

„Moment, jak jednou za několik desítek let? Vždyť to měla být malá oslava pro pár známejch, spojená s úřednickým úkonem v podobě podpisu několika lejster,“ podivil se Blázen.

„Aha, ono se to k tobě ještě nedoneslo. Tvoje žádost se rozkřikla a donesla až k Velký radě a Výboru pro legislativu galaktických vlastnictví.“

„No na?“

„Blázne, půlka z těch šmejdů bere váš perník a nesnáší Číňany, takže když se doslechli o mejdanu, rozhodně přijedou. Budeš tady, ty vole, mít všechny největší pohlaváry Galaxie. Takže šáhni hluboko do zásob, protože v následujících několika týdnech se vyjede tolik fetu, kolik se ho nevyjelo ani během mýho jmenování. Dneska začne legendární párty, pičo,“ smál se Jednooký.

V následujících hodinách dorazilo několik stovek Musků, Velká rada, zástupci univerzit, několik desítek rozhodovacích a zákonodárných sborů. S nimi přijelo služebnictvo a doprovod, mezihvězdná média všeho druhu a diváci, kteří prostě u toho chtěli být. V podstatě v jednu chvíli muselo koloniální řízení letového provozu uzavřít přístup pro nezvané, protože už by se jednoduše nevešli.

Stadion byl narvaný k prasknutí, velkoplošné obrazovky přenášely obraz nejen hostům, ale byly rozmístěny po celé kolonii, aby nikdo o nic nepřišel. U dlouhého stolu na pódiu seděla největší zvířata Galaxie a Blázen s celou svojí posádkou. Pan Jednooký zabral nejlepší místo po pravici Kapitána a motal jeden joint za druhým.

„To nemusí bejt, já bych si ubalil sám,“ naklonil se k němu Kapitán.

„Ber to jako malou poctu, teď to přijde.“

„Co přijde?“

„Stvrzení tvýho práva na tuhle hromadu zmrzlýho kamení, ty vole,“ zasmál se Jednooký a vyšňupl Karlosovi lajnu koxu přímo pod nosem.

Začala hrát nějaká dementní ceremoniální hudba, všichni až na Blázna a jeho posádku povstali a začali tleskat. Zcela nahá čokoládová sexbomba s kozama pětkama položila před Kapitána papír s několika větami. Ten jej pohledem sjel, dočetl se akorát to, že od okamžiku parafování se stává legálním neomezeným vládcem Titanu. Takže příliš nepřemýšlel a vysekl elegantní podpis propagační tužkou společnosti Pong & Co.

Všechny kamery zaměřily své čočky a zvětčily tento slavný okamžik pro budoucnost.

„Teď je to tady všechno tvoje,“ plácl Kapitána Jednooký přes záda a šňupl další lajnu.

„Proslov! Proslov od slovatného Kapitána Blázna,“ zakřičel kdosi od stolu.

„Proslov! Proslov! Proslov!“ začali skandovat spolustolovníci a postupně se k nim přidával celý stadion a diváci v ulicích.

Blázen se zmateně rozhlédl a dost rychle mu došlo, že prostě musí něco říct. Povstal, zapálil brko a zhluboka se nadechl.

„Teda, vůbec sem nečekal takovou poctu, kterou mě všichni vyjadřujete. Já jsem se původně ani nechtěl stát jediným vládcem Titanu, ale Číňani se mnou poslední dobou pěkně vyjebávali a teď při útoku Zakázanýho zmrda se pokusili vyjebat naposled. Tak sem s nima vyjebal já a odted' všechno bude fungovat jinak. Z tohodle posranýho kusu kamení uděláme nejlepší kasino všeho známýho vesmíru. A teď kurva, ať už posraná šou konečně začne!“

Nastala krátká pauza, po které začalo bouřit pochvalné tleskání, jásání a pískání. Všechny pojízdné stánky s alkoholem a drogami naráz otevřely prodejní okénka a mejdan tisíciletí začal.

„Ty vole, moc pěkněj projev, napij se,“ podal Jednooký Bláznovi lahváče a čerstvě ubalený brko.
„Nejsem si úplně jistěj, víš, že já na projevy fakt nejsem stavěnej. Umím jenom jednoduchej byznys s drogama a občasnou smrtí,“ upil Kapitán piva.
„Nedělej se skromným, vybudoval si docela velký impérium a touhle akcí ste se zapsali do dějin,“ pověděl Musk.
„Jednookej, máme za sebou hodně, ale fakt bych náš význam nepřeceňoval. Udělali sme vždycky jenom to, co bylo nutný udělat, abychom přežili. A myslím, že sme Číňany dost nasrali. Kdekoliv na Zemi pro nás bude nebezpečno. A hlavně, vyhráli sme bitvu, ale ne válku,“ řekl Blázen.
„Šéfe, válku sme ještě nevyhráli, Zakázanej zmrdr zdrhnul a až tenhle večírek skončí, tak vyrazíme a dorazíme ho. S kleštěncema sme ještě neskončili,“ reagoval Pong, který právě přišel a slyšel slova o bitvě a válce.